కథానిక

గాడిదపిల్ల కోమలం

కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

సీతాం పదేళ్ల ముండ. దానికొక్క తాత తప్ప ఇంకెవరూ లేరు. రెండేళ్లనుంచీ అది శేషగిరి గారింటోనే ఉంటూ, ఏదో దానికి చేతనైన పనులు చేస్తున్నది.

శేషమ్మగారన్నట్టు, "పాపం, అర్భకం ముండ! ఏదో దిక్కు లేనిదని ఇంటో ఉంచుకున్నాం గాని అది 'పని చేసే దేమిటి? మేం చేయించుకునే దేమిటి?"

ఇందులో అబద్ధం ఏమీ లేదు. పొద్దునా సాయంకాలమూ, ఇల్లూడవటమూ, దొడ్డి వూడవడమూ, నీళ్లు చల్లడమూ, ముగ్గెయ్యటమూ, ఇంటికి కావలసిన నాలుగుచాదలు తోడటమూ, నాలుగు బట్టలూ సబ్బుపెట్టి ఉతకటమూ, నాలుగు చెంబులూ తోమి పెట్టటమూ, రెండు పూటలా నాలుగు అంట గిన్నెలూ, కంచాలూ తోమటమూ, అయ్యగారి వెంట బజారుపోయి కూరలూ, వెచ్చాలూ పట్టుకు రావడమూ తప్పిస్తే దానికి పనే లేదు. బరువైన ఇంటి పనులన్నీ శేషమ్మగారే చేసుకుంటుంది—అన్నం వండడమంటే, తినటమంటే, నీళ్లు పోసుకోవడమంటే, జడ వేసుకోవడమంటే, పూలు పెట్టుకోవడమంటే...

సీతాం రోజల్లా చేసేదేముంది? ఏమీ లేదు. అందుచేత అది అబ్బాయిని చూసుకుంటూ ఉంటుంది. శేషమ్మగారన్నట్టు, "ఆముండ పాపాయిని చక్కగా చూసుకుంటుంది. వాణ్ణి అయిదు నిమిషాలపాటు నేనుకూడా పట్టుకోలేను. అది గంటలు గంటలు ఆడిస్తుంది. నా చేతిలోనుంచి దాని చేతిలోకి అట్లా దూకుతాడా, దాని దగ్గిర్నుంచి రమ్మంటే తల అడ్డంగా తిప్పేస్తాడు. అది పనిమీదఉండి ఒక్క క్షణం కనిపించకపోయిందా 'తీతా' అని ఇల్లెరిగిపొయ్యేట్టు కేకలేస్తాడు."

సీతాంమీద పాపాయి ఆపేక్ష ఎందాకా వచ్చిందంటే, వాడు చూస్తుండగా దాన్ని ఎవరూ గట్టిగా కోప్పట్టానికి లేదు. బావురుమని ఏడ్చేస్తాడు.

"లేదు, నాన్నా! అమ్మగారు నన్ను కోపం పళ్లా!" అని అది భరవసా ఇస్తేగాని ఏడుపు మానడు.

ఇందువల్ల చిక్కేమిటొస్తున్నదంటే అయ్యగారుగాని అమ్మగారుగాని దానికి సరిఅయిన శిక్షణ యిచ్చి బాగు చెయ్యటానికి లేకుండా ఉంది. అది వస్తుతహా మంచిముండే ననుకోండి. కాని పెద్దపుటక పుట్టకపోవటంవల్లా పసిముండ కావటంవల్లా పనిచేసే పద్ధతులూ అవీ సరిగా తెలీవు. ఆ మాటని నెత్తిన ఒక మొట్టికాయ వేద్దామన్నా, చీపురుకట్ట వీపుమీద తిరగేద్దామన్నా లేదు-పాపాయి ఊరుకోడు!

జీతమూ, భత్యమూ లేకుండా, ఇంతకూడు మాత్రం పడేసి, నోరూ వాయీ లేని అమాయిక ముండను నిత్యసేవకు నియోగించిన తృప్తి అమ్మగారికి లేకుండాపోయె—గట్టిగా దాన్ని కొట్టటానికీ తిట్టటానికీ లేని కారణంచేత.

ఇది శేషమ్మగారికి పెద్దపరీక్షే. ఎందుచేతనంటే తేళ్ళువస్తే కొండి కత్తిరించి వాదిలే శేషమ్మకు, నల్లుల్ని జాగ్రత్తగా పట్టుకుని వీధిలో పారేసివచ్చే శేషమ్మకు, సీతాం మొహం చూస్తేనే ఒక్కొక్కసారి గొంతుపిసికి చంపి పారెయ్యాలన్నంత కోపం వస్తుంది. అది పని చేసి అలిసిపోయినట్టు కనిపించినా, తను పిలవగానే, ఎంతదూరాన ఉన్నాసరే, వెంటనే ప్రత్యక్షం కాకపోయినా, తన మనస్సులో ఉండి మాటలద్వారా బయటికిరాని ఉద్దేశాలు అది గ్రహించలేకపోయినా, దాని ఒళ్ళుగాని బట్టలుగాని శుభ్రంగా లేకపోయినా అమ్మగారికి ఫిట్టు

వచ్చేస్తుంది. సీతాంకు బియ్యే పాసయిన వాళ్ళ తెలివితేటలూ, ఋషీశ్వరుల కుండే అణిమాద్యష్ట సిద్ధులూ, కలెక్టరుగారి పిల్లకుండే పరిశుభ్రతా, ఇతరుల మనస్సు కనిపెట్టటంలో ఉత్తమకథకుల కుండే భావనాశక్తి ఉంటే, శేషమ్మగారికి సంపూర్ణమైన ఆనందం కలుగును. ఇన్నీ ఉంటే సీతాం జీతమూ, భత్యమూ లేక శేషమ్మకు పొద్దస్తమానాలూ ఊడిగం చెయ్యదేమో కనక, శేషమ్మగారి జీవితం దుఃఖభాజనం అయేటట్టు ధాత లిఖించాడని మనం భావించుకోవాలి.

* * *

'అబ్బాయి ఏడీ?' అన్నాడు శేషగిరి.

శేషగిరి గారికి చాలా పనులు. ఆయన శరీరానికి అట్టే పనిలేకపోయినా మనస్సుకు కించిత్తయినా విశ్రాంతిలేదు. చదువుకున్నవాడూ, ఇంత కలవాడూ, ఇంకా అంత గడిస్తున్నవాడూ కనక ఆయన మనస్సు ఉన్న జీవితంతో తృప్తి పడదు.

'ఒక లక్ష రూపాయిలు ఎట్లా సంపాదించటం? ఎన్నికలు జరిగేపక్షంలో కాంగ్రెసు వాళ్ళతో పోటీచేసి మనం శాసనసభకు నిలబడితే ఎట్లాఉంటుంది? మంత్రి అయే ఛాన్సు ఏమన్నా ఉంటుందా? సుమారైన మంత్రి చాటుగా అజ్ఞాయింపున ఎంత సంపాదించుకోవచ్చు? సీతారామమ్మ దగ్గిర పడుకుంటే ఎట్లా ఉంటుంది? ఆవిడమొగుడితో తప్ప ఇంకెవ్వరితోనూ పోకుండా ఉందా? నా పెళ్లాం చచ్చిపోతే ఈసారన్నా మంచి ఏపైన మనిషి దొరుకుతుందా పెళ్ళాంగా? ఈ కమ్యూనిస్టుల్ని కాంగ్రెసువాళ్లు చంపేస్తారా, లేదా? చైనాలో లాగ వీళ్లుకూడా గెలవటం మొదలుపెడితే రష్యాలో లాగ మనవంటి వాళ్ళను కాల్చి పారేసి ఆస్తులు లాక్కుంటారో ఏమిటో! పాపాయికి నా పోలిక కొంచెమన్నా రాలేదేం? నా పెళ్లాం కేసి ఎవరు చూస్తారులే!'

ఇటువంటి ఘనమైన విషయాలను గురించి శేషగిరిగారి బుర్ర తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ ఉంటుంది. మధ్యమధ్య, 'పాపాయి'ని గురించి ఆసక్తి ప్రదర్శిస్తూఉంటే తన పెళ్ళాం సంతోషిస్తుందని ఆయన విశ్వాసం. అందుకని తేలు కుట్టినట్టుగా 'పాపాయి ఏడీ?' అని అడిగాడు గాని, శేషమ్మ చచ్చిపోతే ఆవిడ వెంట 'పాపాయి' కూడా పోయినా ఆయనకు అభ్యంతరంలేదు. పెళ్ళామూ, పిల్లలూ అనేవి ప్రతిబంధకాలనే దృఢవిశ్వాసం గల తాత్వికుడు శేషగిరి.

'సీతాం ఆడిస్తున్నది కామాలు' అన్నది శేషమ్మ.

శేషమ్మ ఈ మాట అంటున్నదో లేదో పాపాయి కెవ్వున అర్చాడు. 'అమ్మో!' అని కేక పెడుతూ సీతాం గొంతుకూడా వినిపించింది.

'అయ్యో, హయ్యో! చంపేసిందండీ చంటి వెధవనీ!...ఏం చేశావే, తప్పుడు ముండా! పలకవేమే? పోయి చూడండి కాస్త!...ఎంత గుక్క పట్టాడే నా తండ్రీ!' అంటూ రొమ్ములు బాదుకుంటూ శేషమ్మ వరండాలోకి వచ్చి పడింది. ఆవిడ వెనకాలే శేషగిరికూడా రొప్పుతూ వచ్చాడు.

పాపాయి నేలమీద నుంచుని సీతాంకేసి చూస్తూ పెద్దపెట్టున ఏడుస్తున్నాడు. జలలాగా ఊరుకొచ్చే కంటినీళ్ళలో వాడి కళ్లు కూడా కనిపించలేదు. శేషమ్మ పక్షివాలినట్టు వాడిమీద వాలి పైకితీసుకుని వాడివొళ్ళంతా ఆదరాబాదరా పరీక్షించసాగింది. వాడింకా పెద్దగుక్కపట్టాడు.

'ఏంచేశావే వాణ్ణి? బెల్లంకొట్టినరాయల్లే మాట్లాడవేం? చంపేస్తా నేమనుకున్నావో, కూచిముండా!' అని శేషమ్మ గొంతు ఎలుగు రాచుకు పోయేటట్టు అరిచింది.

సీతాం తప్పు చేసినదానల్లే బాధమోహం పెట్టి, 'ఏంలేదులెండమ్మగారూ! భరవాలేదు లెండీ!' అన్నది.

భరవాలేదనే మాట దాని నోటినుంచి వచ్చిటప్పటికి శేషమ్మ అగ్గి అయిపోయి, పళ్లు గట్టిగా బిగబట్టి దాని నెత్తిన ఫెడీఫెడీ అడుస్తూ, 'భరవాలేదు-అంటావా-తప్పుడు-ముండా! పిల్లవాణ్ణి-చంపేసి-అంటావా-అంటావా?' అని బుసలు కొట్టసాగింది.

పాపాయి ఇంకా పెద్ద శ్రుతికి వెళ్ళాడు.

'వాడికి చెయ్యో కాలో విరిగి ఉంటుంది! వాణ్ణిదించు ముందు!' అన్నాడు శేషగిరి.

'చెయ్యా కాలూ విరుస్తుందికూడానూ! తిన్న తిండంతా ఏమవుతుంది? కూడులేని ముండను

దగ్గిరికి తీస్తే కళ్లు నెత్తికిరావూ? ఈ వెధవా సరే, దానికోసం పడేడుస్తాడు! అజ్ఞానపు వెధవ!' అన్నది శేషమ్మ.

ఎంత వెదికినా పిల్లాడి వొంటిమీద కొంచెమైనా గాయం కనిపించలేదు.

శేషమ్మ కొట్టిన దెబ్బలకు సీతాం పైకి చప్పుడుకాకుండా నిశ్శబ్దంగా మళ్ళీ మళ్ళీ ఏడుస్తున్నది.

పాపాయి దానికేసి చెయ్యిచూపి ఇంకా గుక్కపట్టి ఏడుస్తూనే ఉన్నాడు. శేషమ్మ వాణ్ణి ఇంకా కీలూకీలూ పరీక్షిస్తూనే ఉంది.

ఇంతలో శేషగిరి చిన్న కేక పెట్టాడు.

నేలమీద, సీతాం ఎడమపాదం చుట్టూ నెత్తురుమడుగు. దాని పాదమంతా నెత్తురు. ఎడమ మోకాలికి రెండంగుళాలు కిందిగా నాలుగంగుళాల మేర పరికిణీ చిరిగిపోయింది. అదంతా రక్తంమరకలు.

'ఆ నెత్తురేమిటి ?' అన్నాడు శేషగిరి.

'ఏంలేదు, అయ్యగారూ ? మేకు గీసుకుంది. తలుపు మేకు' అన్నది సీతాం ఎక్కిళ్ళతో.

'అన్నీ వొట్టిదే !' అన్నది శేషమ్మ. ఈ మాట ఆవిడ దేనికన్నదో మనం సరిగా ఊహించలేం. ఆ సమయంలో, ఆ పరిస్థితిలో సీతాం ఏమన్నా యజమానురాలైన శేషమ్మ విశ్వసించరాదని ఒక సాంఘికసూత్రం ఉండవచ్చు. లేదా, తన ఇంటి తలుపుకు ఒక మేకున్నదనీ, అది ఎవరికన్నా గాయాలు చేస్తుందనీ ఒప్పుకోవటం ఆవిడకు ఇష్టంలేకపోయి ఉండొచ్చు.

అయితే నిజం—దిక్కుమాలినది—దాగదు గనక సీతాం చెప్పినమాట నిజమని తేలిపోయింది.

'నీ అజాగర్త మండా! మొద్దంటి పరికిణీ ఇస్తే అది కాస్తా చించుకున్నావా?' అన్నది శేషమ్మ, కాస్తయినా కోపంలేకుండా, సీతాంమీద జాలి ఉట్టిపడేలాగ.

ఆవిడకి నవ్వుకూడా వచ్చింది.

'ఈ భాగ్యానికి ఎంత అడావుడి చేస్తివే!' అన్నదావిడ. తాను ఎంతో నిబ్బరంగా ఉన్నట్టూ, అడావుడంతా సీతామే చేసినట్టూ శేషమ్మగారు మనస్ఫూర్తిగా విశ్వసించింది.

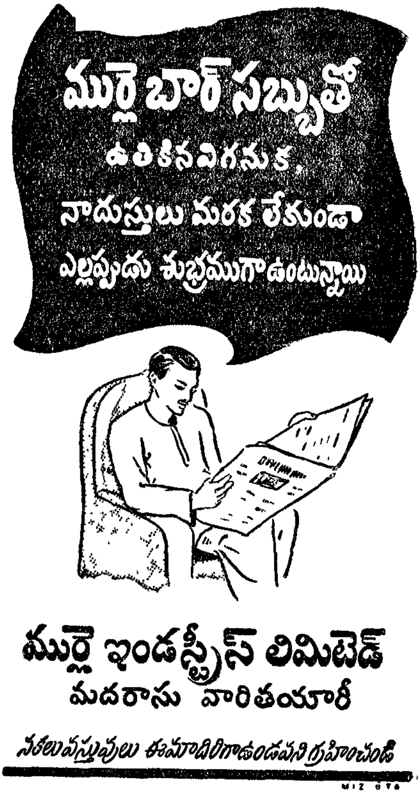

తలుచుకున్న కొద్దీ ఆవిడకింకా నవ్వొచ్చింది.

'ఓరి పిచ్చికుంకా! దానికి గాయమయిందనీ వీడింతసేపూ ఏడుస్తా! చూశారా?'

'దాని గాయం సంగతేమిటి?' అన్నాడు శేషగిరి.

'ఆఁ, తడిగుడ్డ కట్టేస్తే అదే పోతుంది.'

* * *

అవును, ఆ ఇంటో సీతాంమీద ప్రేమఉంది, దానిబాధ సహించలేనివాడు పాపాయి ఒకడే. కాని ఈ సీతాం ఎల్లకాలం ఇక్కడ ఉండదు.

ఇవాళ కోమలంగా ఉన్న ఈ గాడిదపిల్ల క్రమంగా పెరిగి తల్లి లాగానూ, తండ్రి లాగానూ ఓండ్ర పెట్టటమూ, వెనక కాళ్ళతో తన్నటమూ నేరవకపోదు.